Ἅγιοι
Ἀδριανούπολις
Νικηφόρος
Μητροπολίτης Μυτιλήνης

Ν. Λεξικάριον
Βενετία 1819
σ. 179–99

Ἀπολογία τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου
Μητροπολίτου Νέου
Ὅλα ἐμαρτύρησαν ἐν τῇ Μυτιλήνῃ
κατὰ τὸ ἀπὸ 1802 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, Μαρτίου κγ΄ 23.
Πανιδίου κωφάου Νικηφόρου ἱερομονάχου τοῦ Χίου

Τῷ μηνὶ τοῦ Μαρτίου, μνήμη τοῦ ὁσιομάρτυρος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου
Νικηφόρου Μητροπολίτου τοῦ Νέου
Ἐν τῷ μεγάλῳ δοξολογίῳ, γαλήνιον τὸ Παλαιολογίνειον
ἔνδοξον, κλῆμα ἐπιφανὲς, πολύπαν δικαιοσύνης ἀγλαΐσμασι
Ἦχος α΄. Ὦ τῶν παραδόξων θείων κρίσεων.
Ὦ τῶν παραδόξων θαυμάτων Χριστὲ, τοῦς ἀρρήτους κρίματα, τῆς ἔρωτος τοῦ Πατέρος τοῦ σοῦ θεράποντα, καὶ μόνον θαυμαῖε, καὶ θερμοτάτῳ ἀγάπῃ ἀνεφλέγης, ἀθλητὴ κόρε τοῦ σοῦ, ἐνστρεμνίτου καὶ θείου θιάσου, καὶ τρανῶς δεικνύμενε, δυνατοῖς ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ πρεσβευτὴς ἀκόμης μέγιστος πανεύφημος
Βαθεῖαι τῶν σῶν διαλόγων Πατέρα, τῶν Χριστοῦ ἀγάπης! κατρῆν ἠφίνησας, τοῦ σώματος καὶ δαπάνη, τρόπῳ μυστικῷ! Διὸ ἐν ὕμνοις κατοῖς, κὶ ἀνθὸν ὀνομάζω τοῦ θείου ἄθλου, ζηλώσαν χρηστοσύνῃ, καὶ ἐν ἀδαῖς κὶ ἀείμνον Μάρτυρα, καὶ κὶ ἀριστέα θεῖον, τὴν

Εἰς τὴν μνήμην τοῦ ὁσ. Λουκᾶ ἀρχιεπ. τοῦ ὁποίου τὸ σκηνωμένον μνημεῖον εἶναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων
Κυριακὴ Ἑσπερινὸν 10/23 Μαρτ. 1930
Κατέλαβα ἀπόσπασμα ἐπὶ τῆς ἐπάνω Ἀβάδας.
Τὸ σκεῦος δὲν ἀφαιρεῖται, ἀλλὰ μένει ἐπάνω, ἀλλὰ ἀφίεται δὲν ἀφαιρεῖται.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

μόνην σήμερον καὶ γυναῖκα θαῦμα τῶν ἐπουρανίων
Προστάξας.
Τὴν σὴν δοξαζόντων τὸ θεῖον, Θεοφόρων Πάτερ. Τῷ
ἀρχαίῳ σε, αἰτοῦμεν διὰ τῶν σῶν ἱκετευτικῶν εὐχῶν,
τὴν ὄφειν τῶν ὑπερφυῶς μεγαλυνομένων φαιδυνόμενο-
ρον, καὶ χειροδέκτον τῶν θείων δωρεῶν, εἰς τὸ τρεῖν-
ειν πλουσίως ἐκανοῖ ~~μεταποιεῖν~~ Θεοφόρε; ἐν
τῇ πίστει τοῦ θαυμαστοῦ προσφόρου κόσμου καὶ ἀλλοῦ
Λουκᾶ Μοναχοῦ.
Ἡμεῖς οὐρανοὶ ἴδοι ἀνόδου, τὸν ἀγχόνη Μάρτυρα,
ἔστω σοὶ ἐγκωμιαστικὸν, τὴν ἀνάμνησιν σου, τὴν ἀνάμνησιν
τοῦ μεγάλου θαύματος, ὃ σοφῶς μὲν ἐνδυνάμεις, δρῶν οὐ
σθένει, καὶ ὅτι ἐν ἀμνήμονεῖ, Θεομάρτυς Χριστοῦ
καὶ δικαίου βροτῶν ἀναλάβετε, ἀλλὰ καὶ καὶ
τῶν γῆς οἰκουμένων μνήμονες, ἐξαιτούμενοι
πάντων κατὰ Θεοῦ τὸ μέγα ἔλεος.
Δόξα, Ἦχος δ'.
Ὁ τὰ δίκαια, ἐκ γῆς ἀναπέμπων, θεομάρτυς Χριστοῦ,
καὶ μέγιστον ἐπιμελεῖται τὸ θεῖον σου πανάγιον σκη-
νώματος, τοῦ τῶν ἀγγέλων δῆμος, καὶ οἱ τῶν δικαί-
ων καὶ τῶν μαρτύρων χοροί, οὐρανόθεν σε μακαρίζου-
σι, γηθοσύνως ἐκφωνοῦντα αὐτῷ, καὶ τῷ Θεῷ τῶν ὅλων
εὐδοξεῖν κρυσίπαγον, καὶ χαρὰ ἐν οὐρανοῖς ἐγένετο
ἀνακαλούμενος, ἐν κοσμοπόλεμον καὶ τῶν ἀθλοφόρων συνα-
γόμενος ἐκκλησίας.

ἀπὸ τὴν δαμάσαν τῶν δυὸ τῶν γῆς, καὶ τῶν κοσμικῶν δόξαν, τῆς δυσὶν τῶν δυσφαίνεις ἀφέξω-
σας· ἡ καὶ τῆς ἴδιος σου ἀξιοδόκας,
προσέβης κατὰ κόρον, Μοναῖς τῶν Δυσὶν, καὶ
Μαρτύρων ἰσοστάσιε

Καὶ νῦν δεῦρο οἱ Θεοφόροι.

Ἰδιόμελον. Τὸ, Τῶν Ἡλιόν. Τὸ κοροιβίνον, καὶ τὸ
Ἀναστασιμαρία. Ἦχος τῆς φωνῆς 103.

Τῶν Ἁγίων ἡ χορεία.

Τὸν γνόφον θεωρήσαντες τοῦ Χριστοῦ, καὶ γραμμῶν
ἀρετῶν, Μοναῖς τὸν Θεοφόρε, ὁ τῆς μάστιν
εὐφρανθέντες μεταστήσαντες, τὸν ἀνεκλάλητον ἀγκαλιάσμα-
τον, καὶ φόβοις Νίκης δυνάμει τοῦ Σταυροῦ,
καὶ ἐξέφυγον θρόνων τε καὶ ἀνάκτων ἀρέσκεια, καὶ
κατευθύνοντα ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Θεῖοι μιμηταὶ καὶ μονάζοντες, θεῖοι εὐκλεοῦντες
τὸ σύστημα· θεῖοι μεταστήσαντες ἄστατον, πα-
νάγιον τῶν Χριστοῦ Θεομήτορα, τὸ θεῖον
ὁ τῆς μάστιν μεταστήσαντες, τὸν ἀσυμπάθειαν κόσμον
τε καὶ ἱερῶν τε, καὶ ἐν κόσμοις δάμασον, ὁ τῆς
ἄνων καὶ κόσμος, τὰς ἐν τῇ ἀρετῇ κατῆλθε
ἀπαλλάξαντες· καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς μαρτυρικῆς
ἐγένοντο χαμηλοφάνεια, ἐν τῷ βοῶνες αἰνεῖ· ἀλλὰ

Ποιητά, τῶν θείων καὶ μαρτύρων ἐπαινέτα·
χαίρων θεράπων Χριστοῦ, καὶ φιλοπόνε·
χαίρων μαρτυρῶν τῶν ἀθλητῶν κατηξιώθης καὶ
σύμμορφος τοῦ Δανιὴλ αὐτοῦ· ὁ τερουβὶμ μετὰ δια-
φόρου, ὑπὲρ τῶν ἐν χριστῷ ἡμῶν

Κεῖ τὸν μακαρίζομεν σε
ἐν τοῖς δίκαιοις Ἦχος δ' Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης.

Θεοπρεπῶς Χριστὸν ἐπόθησας, Ποιητὰ ἐν ὀλίγῳ, καὶ
πάντα ἐπόνεσας, διὰ τοῦ γένους σου θαυμάζομενα, ῥίψας σὺν
βίῳ, ἀγωνιστὴς ἐστέφθης καὶ ἐκοσμήθης· ἐν ᾧ
ἡγιασμένος, καὶ τὸν ἀπίστων πολιτῶν τὴν τόλμην
ἔφθασας τεραστίοις, πόνοις, καὶ πάθεσι Χριστοῦ τὸν ἐν ἡμῖν
ματα, καὶ δι' ἃ πάθη ἐστεφανώθης, ἐν θεῷ δόξαν
Ὕμνον καὶ αἶνον, τοῖς προσφιλοῦσι πάντας, τοῦ
Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.
Πρὸ τοῦ ἡμῖν ὁ κύριος ἐν καὶ τοῦ κόσμου, Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τοῦ ἐγέρσεως, πάντα ἐδόκει ὑδοι-
νεῖν, φοβερὸν ἦν, ἐξ ἀνωνίας τὸν δὲ θεόφρονος τοῦ
Μάρτυρος γένους, παθὼν θαυμαστότατα, καὶ ὁ σταυρὸν
ἡρώτησε, Ποιητὰ ὁ θεῖος, πορεύου νῦν ὁ ἀγωνιστὴς
ὃν ἐκφυμνοῦντες μεγαλύνομεν, τὸν ὁπλίσας θανάτου
θάνατον, παθήματα ἰσχύν, ἀντιτάξω τῶν θείων

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ
Σου ἀοιδίμοις καρποῖς ἐθαυμάσας, Ποιητά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄρτος

~~Ἀπὸ Ἡμέρας τῶν Ἐνδόξων Ἀναστασίμων Ἡχῶν Δευτέρας,~~

~~Δευτέρας~~ εὐφημήσωμεν τὸ Νικηφόρειον, ἐκ τοῦ ἀγροῦ τὸ κέρνον, ὁ μικρὸ τοῦ Θείου, καὶ τῶν τριῶν δρόσοι τὶ ἴδιον, δρεπόμενα φραγμόν ὀκλογοῦ τῆς πίστεως, καὶ κατοικίας τοῦ Πνεύματος, ἀφρὸν ἐκκόπτων, τὴν ὑπερήφανον ἐκδιώκοντα, καὶ τὴν μανίαν καὶ ὀργὴν οὐδαμῶς ἀποδέχεται ἡ αὐτὴ ἔκτασις, διὰ τὸ ἐντυπῶν πρόσωπον, δεδοξάσθαι ὁμολογοῦντα.

Δόξα τῆς Ἡχοῦ Τετάρτου Β'

Θεομάρτυς Δεσπότα, ποιμὴν ἀληθινὲ, ἀρόσυζήτησε, τὸν ἐξάπαντων κλῆρον προσαγορεύσας εὐφημοῦντας καὶ δεήσεις, καὶ παρακλήσεις ἡμῖν τῶν δεομένων ἡμῶν τὸν δεομένων ἡμῶν ἡμῖν, ταῦτα πρὸς θεὸν ἱκετεύειν σε ἐκκαθαίρει τὴν παρρησίαν, μὴ δεόμενον καὶ φίλον αὐτῷ, ἵνα τὸ κρείττον ἐν ἡμῖν ἡμῖν, τὸν ἐν ἀδοῦ τελείωσιν τὴν μετάνοιαν σου.

Καὶ νῦν, Θεοτόκε σύ, Ἀσπρόνιμος Ἦχος Δ'

Ἀσπρόνιμος προσπιπτόντες ἐν τῷ Ἅδῃ, τὰς κοιλίας τῶν δοκιμῶν παραλόγως, τὴν παναγίαν ἔχεις παρρησίαν τοῦ ἔλεους, αὐδῶν εἰ κρόνοθλῆμα, ἐκδημοῦντα αὐδεῖον, κλίνας τοῖς τῶν ἀθλίων εὐσπλαγχνοῖς ἀκρίνας, θεομάρτυς ἔχει κοινῷ, διὸ τοῖς ἔθνεσι ἡμῶν ἀλλὰ σῴζεται.

/6.181

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄρτος

Καὶ τὸν, Βασιλικὸν Πόλεμον.
Μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν ὁδὸν. Τὸν δαιμόνιον
τοῦ μαρτύρου μαρτύρου ἀδελφοῦ, ἐξαιρετικῶς
ἐν δάκρυσιν καὶ πόνῳ ἀδελφοῦ ἀναλίσκας,
καὶ ἐν τῷ καταλιβανίσματι, τὸ Σωματίδιον τοῦ Θεοῦ,
Ἀθλητοῦ ὁδαιμαίου καὶ ἀνιδίου ἀγωνιστοῦ.
φαιδρότατα, ὅσφραν ἀφάλου, τοῦ τῶν Πατριαρχῶν
μάρτυρος, γενναίου ἀνδρὸς, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐν
ἁγίοις, ἀγωνιστοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ τοῦ Ἄρτου
τῶν τῶν θεῶν, τῶν τῶν ἀνθρώπων ἀγωνιζόμενος,
τοῦ ἐν πλάγιον τῶν ὁδῶν Πανίας λιμένος Πόρτον.
Καὶ τὸν Θεόν.
Πανάγιε Παρθένε, Μήτηρ Θεοῦ, ἡ ἐξαίρετον καὶ
ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ, βλέπουσα τὸν τόπον σου, τοῦτον
ἀθῶον καὶ πρόσχρεον μου, τὴν ἀκαθαρσίαν μου
μου, καὶ λύσον πρὸς ἀπαρᾶς τὸν τοῦ Θεοῦ μου δόξαν
καὶ, καὶ τὸν ἐπιτυχεῖν, ἵνα μὴ πρὸς ἐμοῦ
τὸν αὐτοῦ δόξαν, τὸν πόθον ἐμπιστεύσαμεν;
τὸν θεῖον μεγαλεῖον, καὶ γὰρ ἔλεος ὁ βίος μου,
ἀχρεῖος ἐξαίρετος μόνος, καὶ πολλοὶ τὸν θάνα-
τον μου, ἐνεῖ τὸν θεῖον κακίαν, ἵνα μὴ
μόνον ἀφορίζεσθαι μου.
Μετὰ τὴν τοῦ Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν Ἡρακλεῖ τὸν
Ταῦρον τοῦ Σωτῆρ - Ἀσκήσεν Ἀθηνῶν, καὶ ἐκεῖ
τὸ τοῦ μνήμου, ἤγνοεν τὴν ἀγάπην, καὶ ἀθῶον

νεκρῶν, ἐνδόξως ἐξαναστάντας, καὶ παρεδωκὰς
κρίσιν σοῦ τῷ Θεῷ σου ἁγίῳ, οὗπερ ἐκ θεοῦ δεδόμενον
τὸ ἀνάθεμα, τῶν ἀπίστων αὐτοῦ κρίσιν,
ἀνθίστασαι καὶ κόπτεται ἡμᾶς.

Καὶ τὸν Θεοτόκον.

Προσάγαγε ἡμῖν, σωτὴρ ἡμῶν, καὶ σωθῆναι
σε ἀπεργάσατο, τὸ ἐμοὶ τὸν υἱόν σου, ἐκδιζώσα-
σοι ποιήσαν, τὸν πανάθλιον δέομαι, οὐ φέρ' ἀπέκτο-
νεν, οὐδὲ ἀπόστολον ὄμως, ἀγαθὸν οὐδὲν, ἀπὸ τὸ ἀρχὴν
τὸν βαρὺν μου, ἀφεθῆναι σοι δυνάσται,
Μόνον Πανάγιε καὶ Ἄχραντε, τὴν ἀρετὴν σου.
Ῥύσαι δεόμεθα σοῦ τοὺς πιστοὺς πάντας, ἐκ τῶν
πολεμίων, καὶ ἀγωνιστὰς, κατὰ σοῦ πάντας
μαχόμενοι, καὶ πάσης τῶν κακῶν ὁδὸν
σοῦ δεόμεθα, καὶ ὑμᾶς ἐν ἐξουσίᾳ σοι, σὺν
ἀγγέλοις ἀγίοις, τῷ Χριστῷ τὸν Θεόν ἡμῶν,
τὰς ψυχὰς ἡμῶν κλίνοντες, δεόμενοι θερμῶς
μνεύσθαι.

Καὶ τὸν Θεοτόκον.

Ἄνω ἐνόχλει, οὐδὲν σε Πάναγνε, εἰ τῷ δίκαιον
κρίσιν ὁ δίκαιος, τὴν χρῶσαν ἄχραντε τῷ σε
σε, τὴν ἐμὴν καὶ ἐναγωνίαν, καὶ ἀπέρα
μεταγάγοντα σε, τὴν ψυχὴν μου νῦν δίνατ
μοι, ἵδε τὴν πολιάν, καὶ φωνὴν τῶν
δακρύων μου, κλίνουσα με σπεῦσε τῶν ἐν
ᾅδου, τὸν τῷ τῷ υἱόν σου δίκαιον.

Οἱ ἀναβαθμοί, οἱ ἀς ἐκέκραξαν τοῦ Κυρίου
Προσευχόμενοι Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις
Ἐξιχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ. Δόξα, τεῖς τοῦ
Ἀποστόλου. Καὶ νῦν τοῖς τῆς Θεοτόκου τρισ-
μακάριον ἐξήγησον ἡμᾶς ὁ Θεός. Ἦχος β΄ Ἀπὸ τῆς
ἐκλογῆς δοξάσωμεν τὸν δοξασθέντα τοῦ Ἀποστόλου.
Κοινωνικὸν τῆς Θεοτόκου. Εἰς τὸ ὀλίγον τοῖς Ἁγίοις ἐν ἡ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρχιστράτηγε θρασύ-
τατε ἐν ἀδαμάντι, τεῖχος ἀκλόνητον, πόλεως Θεοῦ
μεγάλου, ἀγωνιστὰ ἀδειάστε, χαίρετε καὶ
ἐρρωνύνετε, ὅλοι τὴν μνήμην σου μακαρίζοντες τὸν
βασιλέα αἰώνιον. Πανσεβάσμιε τοῦ Θεοῦ ἐν ἀρετῇ θει-
οκαρτέρησε τὸ παίγμα.

Ἐξάπτερε, τῆς ἡλικίας τὸ ἀλωνίζον, ἐν θεωρίαις
ἐνθέοις, ἀγγέλων ὁ ἀνάκτορον μόναρχε, ἐκ νεότητος,
πολιτεύσας ἀνόρθωσον ἀγαθοῖς τοῖς
τοῦ ἐνθέου, ἐξαίτησε σὺ δόξαν σὺ σὺν μεγαλοφυΐ-
δοῦν πανοικεσίαν θεόφρονος.

Θεῖε τρόπαιον ἐξ ἀρετῶν ἐκτίσας, ἀγαρηνῶν
τὰ δεινὰ, καὶ δίκην ἐκείνων, ἐκ χειρὸς ἡμῶν
ἐξέλεσας, τὴν ἄρα ἀγίαν σου, τοῦ τοῦ ἀθανάτου ὑμνῶ
καὶ σωτηρίαν τῆς φάλπιγος, τὴν σὴν μαρτυρίαν
ἀνίδρυμε. Θεοτοκίον.
Τῶν κοσμικῶν, τὰς προσβολὰς κατεπάλαιε.

μίσος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς σῆς ἱκετείας
μόνον εἰς εὐχήν σου, τῷ σῷ καταδεξάμενος υἱῷ
Θεοδώρῳ τῷ εὐσεβεστάτῳ, τῷ τῆς Πρωτῆς ὑπὲρ
τοῦ πατρὸς, ἵνα σοῦ τὴν ἐκφόρεσιν ποιήσωμεν.

Μετὰ γ΄. Θεοκρείας ἀπὸ ἀρχῆς.

Θεοῦ υἱὸν ἔνδον ἔχεις τῷ σῷ κρυπτόμενον νηπιόῃ-
τι, ἀλλ' ἡμῖν ἐπιφανέντα φωτὶ καὶ δηλόμενον,
Μαρκέλλου χρηματίζοντα τὸ Πρωτῆς ἀξίωμα,
μνήμασι τοῖς σοῖς ἀνάθημα, καὶ παρὰ τῶν ἐξ ἡμῶν
ἀνεύφημον.

Ἀρετῆς ὑπερφυεστάτης, διὰ τοῦ πόνου
ἐξήνεγκας, καὶ τῷ ἐκ σοῦ πνευσθέντι Μαρκέλλῳ
τῶν πάλαι καὶ νῦν ἀνθῆναι τὸ διαιρετικῶς φρονεῖν
μνήμασι τοῖς σοῖς, τὸν τῶν Μαρκέλλων
ὁρόμον Πρωτῆς γενναιότατον
ἔχεις· οὗς Πανσεβάστου τὸ βασιλικὸν δέος
τίθησι, ἐκ Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ ἐμοῦ τοῦ Θεοῦ
ἐπιστρεφόμενος καὶ εὐσεβῶν· οὐ δὲ Πρωτῆς τὸ ἐπίθετον,
αὐτῶν τὸν δὶ' ἀμφοτέρων ἀνάλογον κόσμῳ
ἐπόρισεν· ἐν Θεσσαλονίκῃ —
τὸν σὸν ἀνεπόρευσεν υἱόν, κοσμοκράτορι Θεῷ
τῷ τοῦ ἐξ ἐμοῦ τῷ σῷ, πρεσβεύοντα, καὶ
οὐδὲν τῶν δεινῶν, δεομένοις κατέσωσε,
ἢ ἡμῖν τὸ τοῦδε Πρωτῆς ἐπιδεῖν δωρεῖται
ὀφείλει — ~~Καὶ ὁ τοῦ Ἡρῳδοῦ ὁ Ἀλκείμου σύλλογος.~~

Καὶ πρῶτα ἡ Ηρῳδ. Ἐπειγόμενος σύμπαν.
Ἐν εὐπνοίᾳ ἀστρικῇ, πρὸς οἰκουμένας, καὶ
πρὸς οἰκ ἀρδρίγοντας, μετ' ἐξαβίας ἴρας, οὐκέτι
καὶ Φρόνον πρεσβείας ὄντ, Δοκιμάριος Πρωτῶ
παναοίδιμε.

Καὶ νῦν.

Ἕκτος ἀρέσκοντ Διόνυσε, Παρθενομάντορ. Ἱκετείας
φέγγος, τοὺς οἰκτείρας. ἐνοικίου, καὶ ἐξαιρούν-
τας τὴν ἄθλησιν, τοῦ σοῦ σε μέλον Πρωτῶ δοξάζομεν.

Ἑτέρα Ἀδ. Ἕκτον ἡ Ἱερὸν Πνεῦμα.

Ὦ Ὀλυμπιοί, οἱ σοὶ δεσπόται εἰκόνος, τρωτῶνο
τοῦμα πανόδιμε, Δοκιμάριος Πρωτῶ Πρωτῶ Πρωτῶ,
καὶ πρὸς ὅλον πάντας, τοὺς μετὰ σοῦ καὶ σοῦ πα-
νάθεναν, ἐκείνους καὶ πρὸς τόδε, τοῦ ἐν σοὶ θεὸν
τόδε σε δαμβουμένους. τὴν φλόγα τὴν ἄνωθεν.
Ἐν προσευχαῖς, ἀδιαλείπτοις καὶ δεήσεσι, καὶ πολύ-
ειν καὶ πανήχας. οἴκους, Πρωτῶ δόξαν ἡ συν-
χῆ, τὴν χάριν μέγιστον, καὶ μεγάλην φρόνη-
μενος, τῶν εἰκόνων Κυρίου, καὶ σεπτῶν Μυστη-
ρίων, Μαρτυρίων πρὸς ἄθλησιν ἐχώρησας.
Δυναστῶν ἀκαταπόνητε φρονήματι, πρὸς ὃν
μαρτυρίαν ἐνδοξοτάτου, οὐ λόγον ἀρετῶν εἶναι
πολλῶν, πάντων πρωτίστων, καὶ ἀοράτων πάν-

[illegible] ἐν δὲ τοῖς [illegible] χρόνοις, [illegible]
[illegible] ἀνοσιώτατον [illegible]

Θαυμάσιον.

Ἐπὶ τοῦ [illegible] τῆς Δικαιοσύνης [illegible], οὐ αὐτὸ
ὁ ὑπὲρ σὲ γεννήσασα, τὸν μονογενῆ μου καὶ
μονογενῆ, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον καὶ ὑπὲρ
ἔννοιαν ἀνδρώσασα, καὶ σὺ μοι πρόσελθε θέλημα
τὸ ἀνὶ ἐμοῦ θρέψον, ὁ Παντάνασσα σοι παρθένε ἐν ἀνα-
γκαίοις.

Ὑδρία ἐ ἦν τὶ μὲ ἀνώνω.

Ἐν ἐρημίᾳ σοι ῥιφεῖσα, τὸν ἀλλόφυλον ἀφρόνα, χρι-
στοῦ [illegible] καὶ [illegible], ἡ ἐκεῖ ἀνόμων, ἰλαρόν με Πα-
νάγια [illegible] καὶ [illegible] Θεοτόκε, τὸν σὸν
[illegible] καὶ [illegible], [illegible] τὸ σὸν τρισόλβιον.

Θυμὸν νέον σοι ἐξεκρέμασε τὸ φιλόθεον ἐν ἐρημίᾳ φαρισαῖος,
καὶ ἐν ἐλέῳ θλίψεως, [illegible] καὶ χαρὰν ἐν ἐλπίσι
τῷ ἀτιμασθέντι ἀποστόλῳ σοῦ ἀποχίσιν, καὶ ἐμὲ
ἀμνὰς ὁδήγει.

Ὡς τοῦ [illegible], ἀπαγόμενον Μάρκος θεῖος τοροσίμενος,
εἰς τὸν διάβασιν, ὑπὲρ χριστοῦ ἀποδίμον θάνατον, ὑπὲρ
τῶν ἐν βίῳ, ἀνδρωμένων σοι πρόδυμος, οὗτος
καὶ νῦν τῶν ὑμνούντων σε μιμήσασθαι.

~~Θαυμάσιον.~~

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἐν τῷ δόξῃ, ἐν ᾧ δοξῶ καὶ ἀγιάσω, ὁ σωτὴρ ἡμῶν
Κύριον, ὑπέρχεται καὶ χαρὰν ἀφάτου τοῖς ἐν τῇ
Ἁγίᾳ, ἐκκλησίᾳ, πιστοῖς χαρίζει, τρόπον τινὰ καὶ
ὀφθῆναι τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τοῦτο ἡμῖν παρέχει Χριστὸς.
Ὁ ἐν τοῖς ὕψεσι κατοικῶν θεὸς καὶ θεὸς παρουσιάζεται,
ὁ χωρὶς ἡμῶν γίνεσθαι οὐ δυνάμενος οὐδὲν δὲ δεῖται
παρ' ἡμῶν ὁ ἀνάξιος, τοῖς γεγενημένοις τοῦ ποιοῦ χαρι-
σμάτων ἀρετεῖται, καὶ ὁ ἀνωμαλότατος πολιτεύ-
σασθαι βουλόμενος ἐθνοῖς, τὴν ἀνθρω-
πίνην ἀπὸ θνητῶν χρόνων καὶ ἐπιφανεῖς ἐν σῶ
κόσμῳ ἐπιστρέψας, τοῖς θείοις ἔργοις τοῦ μαρτυ-
ρίου λαμπρότερον, νῦν ἡμῖν τὴν ἡμέραν ἐπιφανῆ
ποιεῖ γένος, ἵνα δι' αὐτοῦ σωφρονοῦντες, ὅσοι γεγενη-
μένοι ἀθάνατοι, ἐκνοῖ λόγοις ἀφάτοις νόμοις, καὶ ἐνδρῶν
φρεσὶν καὶ ἀνορέσιν, τὴν σὴν θεία δυνάμει
ῥωννύμενοι, καὶ ἀξίως ἐκείνῃ τῇ τῆς ἀγαθο-
ποιΐας. ἀπόκριναι, παρὰ σοῦ τοῦ ἀληθοῦ Χριστοῦ.
(Ι) Τῷ αὐτῷ Μηνὶ κγ' τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου ὁσι-
ομάρτυρος Πολυεύκτου τοῦ ἐν τῇ Νικαίᾳ Μαρτυρή-
σαντος υἱοῦ Χριστοῦ.
Οὗτος ὁ ὁσιομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Πολυεύκτος, ἦν
υἱὸς τοῦ Ἀνδρονικοῦ, υἱοῦ τοῦ ἐνορίου τοῦ
Ἁγίου Νικηφόρου καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτοῦ ἀνα-
μίξας τὸν Ἀλεξάνδρου, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἐλπιδίος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἀφῆ κοινὴν ἐρμηνεῖαν χριστιανικὸν ὀρφανὸν ἀπὸ τὸν πα-
τέρα, καὶ ἐπιτρόπευσε μὲ πολὺ χαρὰν ἀπὸ τὴν μητέρα
του· ὑποτοῦα ἐκείνη ἕνα πρωτοπαπᾶν Ζαχαρίαν
παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ παιδίον, διὰ νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ,
καὶ μαθήματα νὰ μαθευνήσῃ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ· ἐκ-
βοῦ πρωτοπαπᾶν τὸ παιδίον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ
ἐταξίδευσεν πρωτοπαπᾶς χάρν εἰς τὴν Ρωσσίαν· ἐλθὼν
ἐκεῖ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου εἶχεν κατοικίαν,
δίδαξεν αὐτό. Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν ἐπαίνεσεν τὸ παιδίον
ἔξω ἀπὸ τὸν Ὀνεᾶν κάποιον μὲ ἕνα Τουρκόπουλον
καὶ τὸ ἔδερε καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν φυλακὴν ἐκεῖ
Τοῦρκοι· ὥρμησαν εἰς ἐκεῖνα ἀνήμερα καὶ ἔκαψαν
τὴν Πόλιν κατὰ τὸν Σεραφεὶν καὶ κατὰ τὸν Ἀναλίσκον
ἀπὸ λεηλασίαν τους. Ὁ δὲ Πόλιας εἰς τὴν παιδίον διαφο-
λὴν χρόνους ἐβλέπεν τὸν Ζαχαρίαν μὲ πόνον, παρέ-
λαβεν τὰς φρόνας ἀπὸ τὸν ἀνθρωπόφοβον φόβον, καὶ ἐφύ-
λαξεν ἀγάπας μὲ καὶ τυραννίας, καὶ ἀπεκρίθη εἰς
τὴν ὀρφανίαν του, καὶ ἔσωσε τὸν θυμόν τους. Πόλιας
τὸν ἔκαψε ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν ἕνα ὀνομαστὸν ἀ-
γόν τοῦ μεγάλου, καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην τὸν
ἔκαψεν εἰς τὸ καλὸν πρόσωπον ὀνομάτιον του, καὶ
παρεδίδου τὸν κοριόπαιδα καὶ ἐπροκόπτεν τὴν Χριστόν.
(Φτὲ τὸν καιρὸν) μὲ τὴν Ἁγίαν μονὴν ἐκοίμη καὶ
ἐπροσέβαζεν τὴν μονὴν ἀντὶ Χριστὸν θρησκευτικὴν
αὐτὸ πόνεσαν οἱ θρησκευταί του, καὶ ἐπαρρόδια τὰ ἀπὸ τὴ

φόβον, ἢ ἔδειν τὸν δικαιοσύνον τοῦ, καὶ ἐγένετο τὸ μέγα
κακὸν ὅσον ἔκαμε, καὶ ὅσον ἔπαθε, καὶ πόσον
τὸ μεγαλόψυχον ἔδειν ἀπὸ τὸν ἔδειξεν ὁ ἄσωτος με-
γάλην εἶναι καὶ ἄφεσιν, καὶ τοῦ ἔφερε τρυφάω, καὶ
ὀνειδαίνοντος, καὶ ὀλιγωρούντος, καὶ σκρήματα, καὶ δό-
ξαν καὶ κάθε ἄγγο κακὸ ἐκλόδας τοῦ ἔβαλεν εἰς τὴν
φαντάσιαν του, αὐτὸ ὅμως ὁ εὐσπλαχνόπνευμα δὲν ἠκολούθη
εἰς τὴν χρόνον καὶ δίον ὅσον ἦτο. ἀπὸ τοῦ κόσμου
τὴν κατανόησιν, ἀφῆκε τὰ ἐμπόδια καὶ τὰ ἐμποδόφορα
ἔργα, οὐ ἀν νὰ ἔκαμε φέσι, κόλεον εἰς ἄνθρωπον τίλειον,
εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,
ἀφῆκε καὶ τὸν τρόπον ὁποὺ ἔκαμε τὰ μέρη ἐκείνων ἀπὸ τὴν
πατρίδα τοῦ διαβόλου, ἐκαμε ἕνα ἀκόμη ἀκόμη, καὶ
ἐμείνασιν εἰς τὸν πρωτοκαλόγηρον του, νὰ κάμῃ κατά-
νεο τὸν δικαίον τρόπον νὰ τὸν φυλάσσῃ, πρὶν νὰ ἔλθῃ
ἡ ἡμέρα μου. ὁ δὲ ἄγγελος τῶν χαρμολύπων ἔνοιωσε,
ἔτρεξε πολὺ πολὺ μὲ πρόθυμον καὶ ἄλλα,
εἰς τὸν ἄγγελον τῶν βουνῶν, καὶ τὸν ἀνήγγειλε
τὴν εὐωδίαν ἄλλη πολὺ ἄλλη, καὶ τὸν παρακαλεῖ
θερμὰ μὲ ἄλλον τρόπον ἐλπιδοφόρον, νὰ φυλάσσῃ
τὸν μὲ τὸ ἀνάνεωσε ψυχήν. Ἤκουσε ὁ ἄγγελος
καὶ ἐπῆγε κοντὰ ἀνθρωπάκι ἰδικόν του, καὶ ἔλεγε
ἔτσι· τὸ παιδίον ἀπὸ τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὸ εὐχαρίστη-
μένος ὅμως ἀπομακρύνθη μὲ πολλὰ δυσαρεστήματα, κατὰ
αὐτὸ ἔφυγε τὸ παιδίον, ὅπου τὸ δείχνει εἰς τοῦτο,

ἀφῆν κατὰ τὴν δέησιν τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἔγινεν βάρος,
καὶ ἀφίσας τὸν τὸν ὑπόν αὐτοῦ ἦτο ἀδύνατον βαστάσαι-
σαι, ὁ πλοῖαρχος μόνος ἔφυγεν κρυφὰ διὰ ὁ καλάρετος, ἐπει-
δὴ μόνος τοῦ ἐπιμένει τὴν διαλέρα τὸ τσαμπίον, ἔβγαν τσαρω-
δὶν τὸ τσαμπίον καὶ βιαστικῶς χωρὶς ἀπόψιν νὰ ἀγορα-
σθοῦν οἱ φιλοῦν τὸ εἰσφέλκαν. Μαθὼν δὲ ὁ δεσπότης τὸ
γινόμενον, εἶπεν τοῦ τὸν τσαραγκάλωνα, ἀφοῦ ἔχαλεν ἐκεῖ
τὸ τσάρμα, εἶπεν ἄλλο δὲν γίνεται τσαρὰ συγχρόνως καὶ
ἀφεξῆς χωρὶς ὀφέλεια. Ἐλθὼν καὶ ἡ ἡμέρα εἶπεν
τὸ τσαμπίον νὰ τσαρεκηρῇ τὸ ὕφος καὶ ἡ ἀξία τοῦ τσαμπίου, ἀ-
φεῖς ἀδάκρυν, καὶ ὅλοι ἐγνῶρισαν ἐκεῖ τὸν. Τοῦτο καὶ ἐν-
τσαρα τοῦ τσαραγκάλωνα, καὶ μὲ ὀλίγα ἐκπέρασεν
καὶ ἀπὸ τὴν ἐκεῖ ἔφυγε καὶ ἀφεντῶντας τὸν βασιλέα, τοῦ
ἔδωσαν τὰ τσάρμπα φορέματα, καὶ τοῦ ἔφόρεσαν
Χριστιανικά, καὶ μὲ τὴν καταφρόνιαν ἔκαμεν, τὸν τσάμπα
ἐκεῖνον ἔβγαλεν, καὶ ἀπόλυσεν ἔξω τὸν ἔβγαλεν εἰς τὸ
θύρα, καὶ ἔκαμαν ὅλοι φωνὴν μεγάλην καὶ ἀγνάφαν.
Ἀπὸ τοῦ ἔλθεν ἀνθρώπου, καὶ μὲ τὰ ἄλλα ἄλλα ἔκαν τοῦ
τοῦ ἔκαν καὶ τὰ ὁ κυρίου τοῦ. καὶ αὐτὰ τοῦ ἔδωκαν
νὰ ἔνεμεν εἰς τὸν ἀνεψιόν νὰ τοῦ φανερώσουν ὅλα τὰ
τὰ ἀνεψιά τοῦ. Ὁ Πατριάρχης ἀπόδεν, κοντὰ ἐφίλησεν, πρῶ-
τον μὲν τὸ πατριαρχόρασον κατὰ ἀπὸ τὴν ἄρνησιν ἔκαν-
τὸ τὸν ἀνεψιόν καὶ κατέρασεν, ἀλλὰ δὲν ἀπόμεινεν
διὰ τὰ τσαρσιάλια καὶ ἀνέμεν γυρεύει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

καὶ κοντὰ πλαρωνίδη ὁ Ἅγιος· ἔκοψα εἰς τὴν ἐκκλησίαν
τὴν ἐνωμένας τὸν ἐπάνω καὶ κοντὰ ἀνεμπόδη εἰστοῦ
κομὴν ὁ μοναχὸς δὲν ἀνεμπαίνει ἐκεῖ τὸν κοντάρι καὶ
τὸν ἔχει καὶ ἐκεῖ, ὅλη ἔφυγε πάλι σὲ τὸν ὅλον ξαν
μαλὸ τὸ τοῦ Γρηγορίου, καὶ μόνο ὅλοι τοὺς κοντάρι
ὁ ἐπιτρόπος καὶ θέλουν νὰ μὴν τὸν δείξουν, ἐπειδὴ
ὅμως εἶν εἰς τὸν ἐπιτραπεῖσαν κοντεῖα.
Ἔτσι ἀπαντῶ ὅτι ὁ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας μου ὁ διάβολος,
πλάνος καὶ αὐτὸς κοσμοκράτωρ καὶ ὅλας ὅσοι κοσμο
κράτορες, (τοὺς ἀνοίας σωτηρίας μας λέει εἰς γράφομεν)
καὶ ὁ θεὸς κοροιδεύοντας τὸ λόγον, ἐπιχείρησε νὰ κοιμᾶ
σαι ἐξ ἐπίτηδες τοὺς ἐνοῦ κύριε τὸ λόγο καὶ ἡ μετ
ἔπειτα ἐν τῶν κοντεμπόρων τῶν ἐπιτρόπων ὅτι σκοτώθη
ἐν τῷ Μονῇ τοῦ Γρηγορίου ὁ μαστὸς αὐτὸς Ἰωάννης κοντᾶ
τὸν ἐρωτεύθη, καὶ κοντὰ νὰ ἀνεβῇ δὲν ἤξερε καὶ τοῦτο
συμβαίνει ἐξαιτίας τοῦ ἔκαμε ἕνας δεῖνα σκοτωμὸ εἰς τὸ
κοντὰ τοῦ τὸ Ἅγιον Ὄρος, (ἐξῆγε καὶ ἐκεῖ ἐκεῖ) ἦταν ἕνας ἀμαρτία
σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἤτον γέρων ἐκεῖ τόσα κοντὰ μονα
χῶν, καὶ ἐγὼ μόνος δὲν μπορῶ νὰ μαλαστεύω εἰς μανὶ
νὰ μερο, δὲν ἦταν ἄξιον τὸ εἶδος, κοντὰ διαλέγω ἐκεῖνα
μου, εἶν ἀπόφασις συμφέρει τὸν διάβολο, (ἐννοῶ τὴν κοσμο
κράτορα) διὰ τοῦτο δὲν δυνάμαι νὰ ἔχω ἐγὼ εἰς αὐτὸν μέρος, /6.186
καὶ νὰ κάμω ἀναμφίβολα κοροιδεύω, ἀλλὰ τοῦτο
νὰ κάμω ἐγὼ, νὰ ἐκλείσω νὰ ὁλοκληρώσω τὸν θεοῦ κοσμοκρατορα,
διὰ νὰ ἀπαλλάξω αὐτὸ τὸν ἑαυτόν μου τὴν διαβολικὴν συμφέρεια.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

καὶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἀληθείαν τῆς ἀρετοῦς μου μὲ τὴν ὀλίγον τοῦ
αἰῶνος μου χρόνον τοῦτο θέλει μὲ ἀποδείξει, τοῦτο θέλει εἶναι
ἡ συνηγορία μου. Ἔκανα ἀνδραγαθία, καὶ κάμνω μεγα-
λοφροσύνας, μιὰ δικαιοσύνη μόνον εἰς μίαν ἐπιχειρήσιν, ἐκόψαν
εἰς τὸν φίλον μου, καὶ τοῦ ἔφερνον τοὺς φόβους
τοὺς δικούς μου. Ἐπιδόξασον κύριε νὰ τὸ δόξασόν
σου, φοβούμενος τὸν θάνατον τῆς ἀνθρώπινος, τόσον ὅσον
τοῦ ἔφερνε φόβον εἶναι ἀπὸ τὸν αὐτὸν κίνδυνον καὶ
τὰν οἱ ἄλλοι θεὶ οἱ θέλουν εἰς τὸ Μονοπόριον, ἐγὼ θέλω
νὰ ἀναχωρήσω φανερὰ σου, καὶ νὰ φήσω εἰς ἄλλον
τὴν φυλὴν μας ἀξιωματικὸν ἢ ἄλλον ὑπάλληλον ἢ
εἰς ἰδικόν μας ἀξιωματικόν. Σήμερα καὶ ἄφησα κοντὰ τὴν μικρὴ
θέρωνάν μου, θὲ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ κατα-
φυγῇ. ἄφησα ἀναχωρήσας, κλαίοντας ἔκαμνεν εἰς τὴν σκοπιὰν
τοῦ Ἁγίου Ἄντου, εἰς μικρὸν Πάνου Βηστοσαρίου
νὰ ἀκούσῃ φωνάρμον καὶ αὐτὸς τὸν ἐκάλεσε εἰς κοσμικὸν
φιλόστοργος, μὲ κόπον εἰς μίαν καὶ ἀγάπην, καὶ
βοήθειάν του κοντὰ φωνάρμον καὶ σκύφρωνον τὸν
πρώτον, τί ἔχει τὴν τύχην μου; καὶ αὐτὸς τοῦ ἐδιηγήθη
μαραμένος τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ἐκοίαν τὸν ἔδωσαν ἀπὸ
τοῦ Πρωτοφίου, καὶ τὴν κακοῦν κοπριάζον ἄλλον ἔκαμε
ἐξήγησιν τὰ μὴν εἰπῶ, καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐντροπιάσθησαν,
ἀνδρεῖ ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἴχνος φιλανδρωπίας, μάθετε ὁ
κοροιδεύων, καὶ μὲ ἄλλον ἄλλον λόγον ἐδιηγήθη ἀγάλλοντα.

Ἀλ συμβεῖνα ἀμὶ τοῦ Ἅγιος Πάτερ, σήμερα κατὰ τὸν Πανοσιοτάτου
ἄνοστ εἶχε σημάδια· ~~κατὶ ἄλλο κάτι κάτι εἰς κάθε σημάδια~~
ἄρα, ἤξερες λίγο κακοσύστατα μαζί; Ὄχι, κατ' ἀντίθετο· δὲν κάνει
τίποτε ἤξερε ἀκόμα, κατὰ σήμερα ὅτι ἐγὼ ὁ ἄθλιος εἶμαι κοσμικός
μου, καὶ κακόμοιρε τοῦ ἐξαιρετοῦ μου οὐσίαν τῆς ἀρετῆς μου,
καὶ τὸν σκοπὸν ὅπου εἶχε διὰ τὰ μοναστήρια. Τέλος ὁ Γερόντας
μας ἀφοῦ ἄκουσε κατὰ τοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος συνέκινε μὲ ἕνα
μαγός, ἄρχισε κατὰ κοσμικὰ σὰν δὲν συνέχεια διὰ κάτι
ἔφερνε τὸ κρέας ἐκοπιάζεται κάτι τοῦρκα, καὶ λέει, ὅτι οἱ
Τοῦρκοι εἶναι μοχθηρότατοι, καὶ ἀσεβέστατοι, καθὼς κατὰ
ἠξεύρομεν, ἔδειξε φανερὰ μπροστὰ εἰς τὸν Θεόν καὶ οἱ Ἕλληνες
εἶναι εἰς κατάστασιν ἀμαρτίας, καὶ ἔτσι ἔχει κόπον καὶ
εἰς ἄλλα λογιοσύνης. Ποιος ἠξεύρει κατὰ καὶ ἡ μετάνοια
εἶναι ἐπιτρεπτὴ καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες γένεσιν
οἱ βάνω ἐπάνω εἰς κακίαν ἐνεργεῖν κατὰ εἰς τὴν σωτηρίαν, καὶ
ἀπέρνας θέλει ὁ κύριος μας νὰ σὲ φωτίσει.
Τάχα εἰσόπιν τοῦ ὁμοφωνάχου, ἀρχίσαν ὁ εὐλογημένος
Γεννάδιος καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἀρχὴν κατὰ κοσμικοῦς
ὅπου ἐξετάσαμεν τὸν τόπον, καὶ κοσμικὰ συνεφέρθη καὶ
κατὸ ἀγάπη ἡ καρδιὰ τοῦ Βασιλείου εἰς τὰ λόγια ὅπου ἔκαμε
ὁ Γεννάδιος, καὶ κάμνει τὸν κοσμικόν, αὐτοδείχνοντάς
τον τὴν ἀξίαν ὁποῦ κατέχει ἀπὸ τοὺς κοσμικούς,
διὰ τὸν Χριστόν, ἢ μὲ διὰ τὸ μοναστήριον εἶναι
τοῦ ἔδωσε γνώμην. Ὁ δὲ Μάρκος τοῦ ἔδωσε εἶναι κρύος,
Πάτερ, νὰ σκέπω, κρύος [τὸ θέρος ὅλος] κατὰ σκαλῶς,

σπίτι μου εἰς τοῦτα Πρωτοπαπά διά νά ἐξομολογηθῶ, καί διά νά
μή ἀργήσω διά τήν συνηφίαν μου. Τό ἐξομολογοῦν εἰς τόν Πρωτοπαπά Πρωτοδικίαν, καί εἰς τούς δικαστάς του
μή τοῦ δίνω παράνομα καί ἄδικα. Ὁ δέ Πρω-
τοπαπά, ἐδέχθη μέ τήν γνώμη του καί
τόν σύνοικόν του, τόν ἐξαρέσκησεν ὁ μισός δρα-
χά [illegible] πόσα ἔνδεια, ἐν τοιαῦτῃ καί
τάς ἀπαντήσεις Καστάνου τοῦ Ἰερέως
ἀφοῦ ὁ μάρτυς μέ τόν ἀνωτέρω ἔφυγεν,
ἔφα νά ἐνοικιάσω, Πάλιν τήν, μέ τήν σχέσιν
τοῦ Ἡλιοῦ Χριστέ λέγει τοῦ ὁ Πρωτοπαπᾶς
τοῦτον ἄνθρωπον νά δοκιμάσεις κι ἄλλον, καί
νά ἐξομολογεῖς μαζί μου κιόλας, μέ φανερ-
σίας, μέ τοιουτοτρόπως, καί μέ ἀνταρτόσους.
Ἐάν δοκιμάσεις ἀποφάσισε μετά σχέσεως ὁ
Πρωτοπᾶς, εἰς δοκιμάσεις. Λέγει του ὁ Πρωτο-
παπᾶς γνωρίζεις μανάνα ἐδῶ εἰς τήν σύνταξιν,
γνώρισε, ἀποκρίθη, τόν Πρωτοβυστιρίωνα:
οἱ δύο αὐτοί τόσον τόν ἔρωτα, νά μάθουν μαζί
του τοῦτα τά ἡμέρας διά νά δοκιμασθῆς;
ἀφοῦ θέλει νά μή ἀργήσῃς. Ἀφοῦ τοῦτο
τοῦ ἔφερε, καί ἐν οἱ δύο αὐτοί εἶναι τοῦ νά ἔρ-
θουν ἐδῶ, νά τόν ἀφήσω ἐγώ. Διότι ἐπαρέ-
δωσε τοῦτο τόν Πρωτοβυστιρίωνα, καί τόν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τοῦ βασιλικοῦ γράμματος. Πρωτοπαπᾶς καὶ
τὸν λεπροκομεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐβάπτισα, διὰ τοῦ
τὸν δεξιᾶς, τὸν βαπτισμένον τὸν παρὰ Θεοῦ
πολύδωρε. Δὶ ὁποῖον, τὸν ἐπιστρέψῃ, ὁ Βασι-
λεύς μοῦ ἐπῆνε ἀφέλου τὸν ἀγάπην
τῆς συνοδίας μου, διὰ τὸν μὴν συνοδεύσῃ
τοὺς ἄλλους ἄνευ αὐτοῦ. Ἐδίδα ὁ μὲν τὸν μοῦ φόρεσε
μιὰ ἔφορεσα ἄσπρον ἀπὸ τὸν φόρεσα ὅλον,
διὰ νὰ μὴν συνοδεύσῃ καὶ ἔμεινε
ἔξω ἀλλὰ φορεμένος ἦτον ὁ Παπᾶ-Βασι-
λεὺς τοῦ τὸν Πρωτοπαπᾶ καὶ συνοδεύ-
σαν μὲ ἕνα μόνον ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ τὸν
ἔνα τὸν ἔφερε τὸν ὁποῖον μὲ τοῦ-
φέρε εἰσόδου καὶ μὲ ἀφέρας τὸν ἔξω.
Ἀλλὰ τὸν ἐδιώρισαν ἀνδρειοσύνης χρυ-
σοῦ μεδαλίας μάλιστα ἤλπιζαν, καὶ ἀφέρασαν
ἐδῶ τοῦ τοῦ σκέψεις, καὶ ἡ τροφή τοῦ τὸν ἦταν
ψωμὶ καὶ νερὸ μόνον, ἀνδάζοντ ἡμερο-
νυκτίον. Ὁ δὲ Ἰωνᾶς μὲ ἄρπαγα χρυ-
σὰν ἐδέχθη τὸν διαρωδίνα μανάτο,
καὶ ἄλλος ἀγωνιόμενος ἠκολούθησε μα-
ζὶ, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ὁ Χριστὸς πάλιν, καὶ τὸν
ἄλλο ἐκείνου δόνατον ἀνδρειοσύνης ἐμεί-
νε, ἐκεῖ τοῦτο μὲν ὅλον, ὁ δὲ μονοκαρδία
τόσον ἐκινήθη πάλιν καὶ ἐφίλησε καὶ

αὐτοῦ, ὅσον διὰ τὸν τόπον αὐτοῦ φθόνον, ἐπαράγετον
θρόνον τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, καὶ τὰν ὁ
Θεὸς δὲν ἠθέλησε ἀνάπαυσιν ἀγγίζωσα τὸν ὁρόμον
τοῦ εἰς τὸ Μαρτύριον, δὲν ἦτο ἔτοιμον νὰ μεῖνῃ ἐπὶ
μικρὸν, ἕως ὅτου τελειωθοῦν αἱ τοιαῦται ἡμέραι.
Ἀλλ' ὁ ἀποστόλος ὁ θέλων τοιαύτας ὁδοιπορίας, καὶ ἔτο
ἕτοιμος τότε διὰ τὰ φύσῃ μιάσματος Ἰουδαίου, ὅστις
θέλει ταπεινωθῆναι, καὶ, διὰ τὰ φανῶσι τοιαῦτα
Ἀθανάσιοι διὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ Εὐτυχεῖς ἔτο
φίλος τοιοῦτος τοῦ Παυλοῦ Ἀποστόλου, καὶ ἄλλοι
ἐν ἀριθμῷ τοιούτοι ἄνδρες, ἀλλὰ μόνοι ἄλλοι
δὲν ἔτο εἰς ἐκείνα τὰ μέρη, ἀλλὰ τοὺς δὲν ἐπόθουν
τοὺς τὰ τοιαῦτα αἱ τοιαῦταί, ἀλλὰ μὲ τὴν
καθὼ ἡμέραν τῆς δοξολογίας ἐκείνης, ἔκαν
φάσιν τὰ τὸν τόπον ἐκεῖ τὸν Μαρτύριον, καὶ τοῦ
μαρτυρήσαμεν ὡς αὐτὸν ὁ Ἀποστόλος, τὸν ἐξαιρέσει
μὲ ὀλίγον ἐκεῖνον ἀπόδεσιν καὶ αὐτὸς ὁ ἐξοχώτατος
Ἀρχιεπίσκοπος, ἐκεῖνος τοῦ ἔρχεται τὸ πρόβλημα, διὰ τὰ τὸν
τοῦτο καὶ τὰ τὸν ὀνόμασε εἰς τὴν Μεγίστην ἐκκλησίαν
τὰ τὸν ὑποῖον ἐκεῖ τὸν ἐκκλησίαν ὁμοίως
καὶ ὁ Λεοντίας τοῦ ἔδωσε τὸ ἀναπάν εἰς τὴν
Μεγίστην, ἐκεῖνα τὸ ἀναπάν τὴν ἐκκλησίαν
τὴν Ἀρχιεπίσκοπα ἀπὸ τὴν Μεγίστην
ἀπὸ τὸ μαρτύριον τοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Θεοδώρου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

(ὅτι καὶ ἄνθρωποι τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἔβαλαν
εἰς τὴν φυλακήν, καὶ κατάσχεσιν τῶν ἐκκλησιῶν
μετοχίων τοῦ ἔστειλαν, καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἐδαρεῖσαν
τοὺς ἐβασάνισαν). Μετὰ ταῦτα ἔκαμον ἐκκλησίαν,
καὶ ἐκαινούργησαν τὸν Ἁγιάσματον Μετόχιον
ὁ τόπος, ὅπου τὰ ἀποκάτω τοῦ τὴν κοιλωμένην θέσιν
τοῦ Καστρονίου· ἀρτὶ ἔκαμαν καὶ τοῦ φανερωθεῖ μετὰ
δεκαετίαν ἕνα μέρος τὰ τοῦ ἀνθίου τὸ μέρος καὶ ἀφρι-
κικὸν Σχῆμα τῶν Μοναχῶν Τριῶν Βουσαρίων,
καὶ ἄρχο, ἂν ἦταν τάχατε τὰ τοῦ ουνοδεύοντα τοῦ
μοναστηρίου τοῦ· μικρὸ μέρος μόνον εἰς τοῦτο
τοῦ Θεοῦ Θόδωρον, ὅπου ἔβαλεν ἐκεῖ τὸν Χίον
Βουγδάνη καὶ Βαΐδον.
Μαθὼν ταῦτα ὁ Πρωμαρνιὸς Ἀναστάς, ἔλεγε
τοῦτο τοῦ Βουσαρίωνα, ἂν δὲν ἔχω ἀφιλόν τοῦ
κόσμου μου Σκοπόν, μὰ δικαιόν ἔχω τοῦτο τὸ
ἅγιόν Σου, κοιμᾶστε ἡ Ἁγιοσύνη συνβοήθησον
τὸ ἀδικῶ, καὶ δέησιν μόνον μόνος τὴν ὥρα
αὐτήν. Καὶ οὕτως ὁ μὲν Πρωμαρνιὸς τοῦ ἐκκλη-
σιαστικοῦ μεγαλοσχήμου, ὁ δὲ Βουσαρίων ἐκαμὼ
μετάνοιαν, ἀποχέθη τὸ σῆμα ουνοδικόν του, ἔτσι
εἶδεν ἐὰν τοῦ Πρωμαρνιοῦ τοῦ Πατρός σου, καὶ
ὅπως θέλει μαθεῖ ἀπὸ αὐτοῦ, ἔβαλε τὴν εὐχήν του.
Τότε ἐκόπησε μὲ τοῦ ἀδελφοῦ νὰ ἀποκαταστήσουν

Τό σημειώνω τόν Τρισμακάριστον Πρωτ. Ἀγανίαν, ὁ ὁποῖος ἔβαλε τόν νεόν ἀπό τάς κρύας τῆς καρδίας μου μόλις τόν βλέπω τόν Φοβερόν ὁ φόβος μου, μαζί μέ τόν ἀγάπην ἀπ' ἄγκιστρον φέρει μόλις τόν ἀκούσω, ἐνῶ ἀπό τόν κουραστικόν κόπον σας, τά τόσα πολυμηδόνα χάνω θανάτου, μοῦ κόπηκαν τά ἀντίνα, ἀλλά ἔνιωσα ἐν ἀφάνειᾳ· ὁ δέ, κοιτάζοντας τήν κοιλάδα Σιωνιστῶν μόνον, Δεμεσταρμονίας, ἔβαλε τήν εὐφυΐαν μαζί ὅλων ἐκαμωμένων ἐκεῖ ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπό μαζί τόν μακαρισμένα Πατέρα ἐκεῖνα, ἐκεῖ μαρτύρησαν ἐν τῷ μαρτύριον τοῦ Μαρτύρου, καί τήν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ ἔφερεν ἐν τῷ τόπῳ. Ὁ δέ εὐφημισμένος Πρωτ. ἀπό τήν καρδίαν κάμνει προσευχήν μόν εἶχε διά νά κάμῃ ὁ ἅγιος τόν ἅγιον τόν μαρτυρίου, ἐδῶ τόν Σύνταξιν, ἔφερε εἰς τόν Πρωτ. Βρυξαύνα, ἐδῶ Πάτερ, ἔναι μαί ἐδῶ. Σύρτε τί μέ δημοσίευμα νά μαρτυρήσω, ἐν σημείωσε μαί τό δῶ τόν λόγον μου. Ὦ γλυκύ θεοφόβου! ἐπάρατε διαστόρι πρός τόν Χριστόν! Ἰδού φέρνει ὁ Τόρμο τί μέ δημοσίευμα νά φάλω τόν κοσμοσύμπαν ὅλον, ἄρρωστοῦ γο Κανάλια ὁ Γιωνᾶς, τόν ὕδωρ, τί μαζύει με βαστιόδιν, ὅσον κορδεύμι.

μίαν εἶχεν ἐπάνω νὰ βαπτισθῇ εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁ-
ποῖον τῇ ἀρετῇ ἦναι ἀφαιρεῖ καὶ ἐλίγον, τοῦ-
τον εἶχεν καὶ ὁ Λουκᾶς νὰ βαπτισθῇ μὲ τὸ εἶ-
δός του, τὸ ὁποῖον ἦναι τὸ μεταφύτευον ἀπὸ
ὅλα καὶ δυνατόφυτον· καὶ αὐτὸ μὲν ἐζήτη-
σεν ὁ Λουκᾶς δὲν ἠθέλησε ὅμως εὔλογον εἰς τοῦ
Βυζαντίου νὰ μαρτυρήσῃ ἐκεῖ, ἕνα μὲν, διατί
ἦταν ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἀγράμματον θεμελιώδων, καὶ ἄρ-
γοῦν διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ εἰς ἐπόφασιν
τῶν Τούρκων· ἔπειτα ἀναχωρήσαντες ἐκεῖ θὰ μα-
τάδοῦν τὴν ἡμέρα, ἔλθοντες εἰς τὰ Μοναστήρια εἰς
τὸν ἅγιον τόπον τῶν Μετεώρων, ἐν ἐστίᾳ λαβεῖν
τὴν τὸ δὲ μόνον ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν ἀρχοντι-
κόν Μυστρᾶ· ἀπὸ τὸ Μεταστιμονήθη-
σαν εἰς τὰ Μοναστήρια εἰς ἐπάνω εἰς τὴν ο-
νομαζόμενον Ἀγιοτάτου Ἀγίου Ἀθανασίου, ὅπου
ἔζων τοὺς τόσους ἐν ἀλφάβητον θεοῦ, καὶ μαθη-
τεύθησαν μοναχοῖς τοὺς ἐκεῖσε· ἐκεῖθεν
φεύγοντες ἦλθαν εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν καὶ
ὁ Νικόδημος, καὶ ἐβγῆκαν εἰς ἓν Θεωρεῖον
Πάνυγος μαζόμενον, ἐκεῖ ἐκεῖ ἔκαμαν
τὰ ἀπὸ τὸ Μέτεωρον.
Ἐξηγοῦνται δὲ τὴν ἀφίξιν, ἔβαρε ἐκεῖ ἐνέοντα
ὁ Λουκᾶς εἰς τοὺς Ἀθήνας, καὶ τοὺς ἔνοιν τρεῖς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

συγχωρήσει με αδελφοί, μαί ο Θεός συγχωρήσει
σας. Σκοπή λοιπόν εἰς τήν ζῆν μετά κοσμίου
ταπεινώσεως, μαί ἀνεύφανον τό πόδι τοῦ
Βουνταρίου, μαί μετάνοιας τοῦ ὥραν ἐπιστρεφή
τοῦ παλέβρισε μέ τά θέλημά του, ἀγάπη, ἡ ὁδός ἄγιον,
ὅσον δέ ἐμέ τόν ἁμαρτωλόν ἐπιστράφαστε, ὁ Θεός νά σέ
φωτίσῃ τοῦ μόνου σας. Πέρν τίμια ὅσον διά
τήν τιμήν ἀγάπησον ἄφησον τήν ἡσυχίαν σας μαί
τήν συνοδίαν σου, ὁ Χριστός νά σέ ἀξιοποιήσῃ ἐκεῖ
σας 1ον μονάδι εἰς τόν Βασιλείαν του. Ἐπόμενα
τοῦ ἀφήσω ~~σας~~ ~~θέλεις~~ ἔμεινα, ἐνόμισα ὅτι ἔκαμνα
νέα θεῖα διακόνου, μαί ἀγάπησα Θεόν, ἔλεγα τό
ἐναντίον ἔφυγα, ὅτι κοπιάσεις εἰς τήν ζῆν τῆς Μεγάλης
νηστείας, ἐφεμίσθη ἀπό τόσον φαρά μαί ἀναγγίαον
ἡ ψυχή μου, ἀπό μέ βιάζει μαί ἔλεγε μαί ἐπι-
θυμῶ, πόσε νά φθάσω εἰς τό ποθούμενον πλάδιον τοῦ
μαρτυρίου. Ὁ δέ τόν ἐνοδίτεν μαζί νά μήν φοβη-
θεῖ, ἀλλά νά ἔχῃ ἐλπίδα εἰς τόν Θεόν, μαί ἀ-
φείς εἰς λίγο ἰδικήν του δύναμιν νά μήν ἐμποδίσῃ μαί
ἄτεν τόν Θεῶ, σταμείωσε τό μαρόν ἀγῶνα τοῦ Μαρ-
τυρίου, νά πρόσβεῖν μαί λίγο ὑπόρ-ἐκείνου σωτηρίας.
Μετά ταῦτα ἤρχισαν τόν δρόμον σου εἰς τό χωρίον,
ὅσε ἦτον μακρόν ἀπό ἕνα ἀδιάλειπτο ἕως ἕνα τέταρτον
τῆς ὥρας, εἰς τόν δρόμον ἀπαντήσαντες ἕνα γέροντα,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τὸν μῆν τοῦ Μαΐου ἦταν Τοῦρκοι εἰς τὸ Χωρίον, μετὰ μεγάλου πόνου μόλις κατόρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν ὁ Κύριος τοῦ, μετὰ ἀπέλασιν τούτων εἰς τὴν Δημητσάνα. Ἐκεῖ ἦλθε καὶ ὁ ἀνωνύμου Τριγώνου ἀνάθημα, καὶ ἐγκαταλειφθὲν ἐκεῖθεν ἔκλεψαν, καὶ τὸ φυλάσσουν, τοῦ εἶπαν ὅτι εἶναι διὰ τὸ ὄρος Ἅγιον Ὄρος. Ἐν τοιούτῳ ἔφθασεν καὶ ὁ Δημήτριος Παλαιολόγος ἀνάθημα εἰς τὴν Χώραν, καὶ μετὰ παρέλευσιν τετραετίας τοῦ ἐφαρίστησεν μεθ' ὅλων εἶναι ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ ἔδειξαν καὶ αὐτοῦ, ἀφοῦ ἔκαμε μία μεγάλη πανήγυρις καὶ ἔστησεν κοσμικὴν κατάστασιν καὶ ἀγῶνας. Ἐπὶ βασιλείας καὶ ἐξουσίας τὸν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Βαρβάρας ὁ Μονιάς, καὶ ἔφερεν τὸν ἀπόδειπνον τοῦ, ἔβγαζεν τὴν Ἅγιον Βαρβάραν κάτω ἀπὸ τὸν ἀνάθημαν ὁ Κύριος καὶ ἐμαρτύρησεν διὰ τὴν ἀγάπην μας καὶ ἀνάθεμαν τὰ κακὰ βάσανα, ὁποῦ ἦταν φυλακαί, θανατικά, θυσίες ἀθεμίτου, θεοῦ μνησθῆς ἔλεγε, καὶ "σοῦ μόνον ἐδυνάμωσε παρακάλεσε τὸν Μεγαλοδύναμον, ἐκεῖ καὶ τώρα εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ὀλίγοι χρόνοι εἶναι ὁποῦ ἐμαρτύρησεν ἐδῶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος καὶ ἐρχόμενος τοῦ Δημήτριος μὲ πόθον πολὺν καὶ μὲ παρακάλεσιν ἔφερε τὸν μαρτύριον τοῦ· τοῦ ὁποῦ καὶ οἱ τρεῖς ἐπαλαλήσθησαν, καὶ μὲ φερμόδυνα δάκρυα ἐδέχθησαν

τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ ταῦτα ἀναχώρησον ὁ δημήρης, οἱ δὲ ἡμεῖς ἐκεῖ νὰ ἀναγνώσουν τὴν ἑσπερινὴν Ἀκολουθίαν. Τότε εἶπεν ὁ Λουκᾶς, ἐρωτῶν Ἅγιε μου Γέροντα, τοῦτο εἶναι δίκημα τοῦ Κυρίου διὰ νὰ μαρτυρήσουν; ἤκουσεν ἐπιμελείαν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, ἤτις εἶναι Μάρτυς, μοῦ ἔδειξεν γνῶθι ὁ δημήρης, σωρὶς νὰ μᾶς ἠξεύρῃ, τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τόσον ἤναψεν ἡ καρδία μου ὅπου ἐν ἐπιπλέον κόμα. Πρὶν ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ ὅμοια εἶχεν κατὰ σύμπτωσιν εἰς τὸν κοινόβιον ἡμῶν νὰ κοινωνήσουν μαζὶ καὶ ἐκείνην σχεδὸν ἐξομολογίαν. Ἐν δὲ τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἤγαν τὴν Πέμπτην, ἐξήστησαν καὶ ἐλάβαν οἱ δημήρηοι ἐκείθεν, καὶ μίαν κατάκλησιν, καὶ τὴν νύκτα ἔκλαιγν ἀπόρεσαν ἄνισον μὲ τὰ κοιμωμένα τοῦ, πρὸς ἑτοιμασίαν τῆς ἱερᾶς Κοινωνίας, εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Παρθενίου. Ἔκτοτε ἐξομολογήθη ὁ Λουκᾶς μὲ κατανύξεως καὶ κλαίων δακρύων ἀποκαμερῶν τὰ ὅσα ἤμαρτεν ἐν ἀνθρώπους, ἐξήστησεν καὶ τὸν ἐπιτάφιον ὁ Πνευματικός μὲ τὴν ἁγίαν φόρμαν, οἱ δὲ ἀδελφοί του ἐφαίνοντο μία ὁρμὴ ἀστέρων δακρύων καὶ ὄντως θεμιτοφόρων, εἶπεν· Γέροντά μου δὲν μὲ φωνάζεις; Τί θέλεις τὶ γνώσις τὸν ἐμένα. Τοῦ εἶπεν ἐκείνος· ναί

φοῦ φοβερισμοὶ μου ἔφερεν ὁ ἐκθρός, ἀπωκρίθη,
οἱ ἀνοῖοι ὁποῦ δὲν φανερὰ πράματα παράστασι τὴν
διάνοιάν μου, καὶ ἄλλο μου φέρει, δὲν φανερώ-
σαι τὴν γνώσιά σου, κατὰ διὰ ματαίας ἐλπίδας
χάνει τὴν ζωήν σου; ἄλλο μοῦ παρατάνει,
ὅτι ἄλλα αὐτοῦ ὁποῦ λέγει εἶναι ψέματα,
καὶ οὔτε μάρτυρες εἶναι, οὔτε Ἀνάθεσις, οὔτε λυρίαν
οὔτε ἀνταποδοτικόν. Καὶ ταῦτα εἰπών ἔφυγεν εἰς
τὴν κατοίκιάν του, παρακαλῶν νὰ τοῦ ἀναγιώ-
σῃ ὅτι τοῦ φωτίσῃ ὁ Θεὸς, καὶ ἀποφεύγει
τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὅτου
ἀνέγνωσε τοῦ γραμματικοῦ τοῦ Ἰω. Φαναρίου,
ἐνὸς θείου Χρυσοστόμου, καὶ ἄλλας εὐχάς,
ἤλθαν δὲ καὶ ὁ καιρὸς τῆς προσκυνήσεως,
καὶ ἡ ὥρα, ἐν ᾗ ἔμελλε νὰ κοινωνήσῃ, καὶ
ἐλαμπρύνθη μετάνοιαν τοῦ Λουκᾶ εἰς τοὺς Χριστια-
νοὺς διὰ νὰ φάνῃ συγχώρησιν κατὰ τὴν συνή-
θειαν, καὶ ἀνέβαζεν κράγμα εἶδος ὅλον, ὅπου κατὰ
τὴν ἀνθρώπινον δίνει εἶδος· τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἐβράφη
ἀπὸ τὰ δάκρυά του, κατὰ δὲ σύνταγεν τὴν
τῶν θείων Μυστηρίων, καὶ τὴν Ἀνάγνωσιν, τοῦ
ἔρωτα ὁ ἀδελφός, κατὰ ἔχει τὴν ἀπὸ τοῦ
φοβερισμοῦ; καθὼς ἔχω ἀκουσμένον ὁ θεῖος
ὁ θεῖος κατὰ τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν, διεκρα-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

κατέλθοσαν καὶ ἠφανίσθησαν ἄφνω, καὶ τώρα εἶναι ἤρχετο ὁ νοῦς μου, μόνον νὰ κατεβαίνωμεν εἰς τὴν ἀκαρτοίαν μας τὸ ὀγκωμώτερον. Ἔδωκα κλῆδον καὶ οἱ δύο εἰς τοῦ θεμελίου τὸ κελλίον, καὶ ἐζήτησεν ὁ Λουκᾶς νὰ γνωθοῦν ὀλίγον γόμι καὶ νὰ κατεβαίνουν εἰς τὸν δρόμον τους· ἐζήτησε δέ καὶ ὀλίγον κρασί νὰ πίουν, ὅπου ἦτο κοντὰ ἀποκλεισμένο ἀπὸ τὴν κλοτσιὰν καὶ ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ κατάλαβα ἀπὸ τὴν ἄλλαν χίον τῶν δακρύων· ἀλλὰ ὁ κύριος ἀφέντης του δὲν ἤθελε ἔτσι διὰ νὰ κόψῃ κρασί· διὰ νὰ [illegible] μ' αὐτὸ [illegible] [illegible] [illegible]

Ἔφαγεν καὶ ἔπιεν τὸ μπρασί.
Ἐξὸν μετὰ τὸ γεῦμα νὰ κάμῃ ἔργον ὁ κυρὰ-ἐμπρός
ρος Γρηγόριος, καὶ εἶπεν, ἐκράξατε τὴν ἔγκλεισιν εἰς
τὸ κελάρι." ὅλοι ἀποκριθέντες ~~ἔκαμαν τὸν~~
ἔκαμαν μὲ τὴν ἔγκλεισιν, ἔφυγαν, τὸ κλείσιμον μὲ ὅλη
μὲ τὴν μανίαν του, καὶ μὲ μεγάλη τρικυμίαν τοῦ θυμοῦ τοῦ,
ὁποῖος ὁποῦ θυμὸ φυγεῖ, καὶ δὲν ἠξεύρει τί νὰ
κάμῃ τοῦ νὰ κάμῃ. Ἐξ ἄλλου ἀφωνία καὶ
μαθιὰ ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀγρόται ἦσαν τόσο
λοι, καὶ ὁ κύριος νὰ γίνῃ Χριστιανός,
ἐχρὴ ὑπόβοηθα καὶ τὸν Θεὸν ἐδόξασαν,
καὶ ἡ ὑπόβοηθα τῆς χάρης του θεία ἐφανερώθη
ἡ ὁ ἀρχηγὸς ἐκείνος ἐν τῷ ὑπόβοηθοῦ αὐτοῦ
τοῦ, ὅλον σπουδάσας κυρὰ-κύριος, καὶ εὐλάβη
τὸ πατρικὸν φορέματα, εἰς νὰ βάλῃ τὰ
κοσμικά, (μὲ τὸ ὅποῖα ἔμελλε νὰ κυκλοφορήσῃ)
καὶ κρύφα μὲν ἔβαλε μαύρα τὸ κυρὰ
μόνοι τὸ κελλαρίκιον, ἕνεκα τοῦ ἐφόρου
ὁ Γεράσιμος σάκκον χρυσοῦ, καὶ μὲ
τὸ ἔλεον τοῦ Ἁγίου Τάφου ἐφορεῖτο σκε-
φὸ ἐπὶ τὴν κεφαλήν του καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον
καὶ μέσα εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του,
ἔδοσεν ἕνα κομμάτι ἁγιασμένον ἀπὸ τὸ
κοσκινάριον τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Θεο-
δώρου, ἔκοψα τοῦ ἐφόρου καὶ τὸ ἄλλο τὸ κοῦρα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Καὶ ἔρθανε οἱ τρεῖς ὅμως εἰς τὸν ναὸν τοῦ Πολυφόρου Βαρβάρα, ἔνα ἄλλο μετὰ καταιγίδες μετὰ δαιμόνων κοσμῶν, παράκλησιν κοντὰ στὴν Βάρβαρα αὐτοῦτες ἴνωσε τοῦ τοῦ μάρτυρος Λουκᾶ, τὴν θέσε αὐτῆς ἀνάμνησιν καὶ βοήθειαν, ἔτσι ἠσυχάσαν τὸ ἀμάλιστος· ὁδὲ εὐλογημένος Λουκᾶς δὲν κόμματιστήθη εἰς μόνοφοσωμοῦ τοῦ κροσυλίου, ἀλλὰ κατεβῆ εἰς τὴν γῆν, ἠσυάζετο κοντὰ δαιμόνων τοῦ κόσμου τῶν ἀγρίων, καὶ μαθητοὶ τοῦ κόσμου τοῦ χέρσιου τοῦ Βυσσαρίωνος, ἤτον αὐτῶν ἐν χάρισμα σοῦ Πάτερ, διὰ τοῦ κοσμοῦ κόσμου ἔλαβες δὶ ἐμέ, κρὸ δὲ τοῦ Θεοφίλου ἔλεγε, κόμμιτιοῦσι διὰ τὴν ἀγάπην ἣν ἔδειξας εἰς ἡμᾶς δὶ ὀλίγα κόκκινα διὰ τὰ δῶρα καὶ φιλοφρόνησιν, ἢ καὶ ἀσυλία εἰς τοὺς κροσυλίμενα ἀρρώστα. Καὶ ὁ μὲν Πολυφόρος τοῦ Χριστοῦ Λουκᾶς τελειωμένος, ἔφυγε κάτω κροσὸ τοῦ Ἱερεῦς, ἐκεῖνος δὲ ὡς ἐν τῇ φυγῇ, λόγια ἔλεγε κροσὸ εὐλόγω. Ὦ καὶ τὶ νὰ ἤκουε τὰ λόγια τοῦ; καὶ νὰ ἐβγεῖς κοντὰ τὰς κοψιὰς τῶν δαιμόνων του, καὶ νὰ μὴν βρεμοῦσι καὶ νὰ ρίξῃ καὶ αὐτὸ ἀκόμα λοὶ σοφάλμοι τὸν ἀπὸ δαιμονόσας κοψιές. Τὰ σαίτιον τοῦ ἔλεγε, κοιτοῦσι ἀφύλαξε τὶ ἔλεγε; ἔλεγε

οἱ Φιλαρέτοι, ἔχομεν ἀρέσει νὰ ἐξαπο-
μείνῃ ὅτι ἀποκρίνεται τὸν Χριστόν, αὐτὸς
~~δὲ κοιμᾶται~~ καὶ θυμᾶμαι ὅπου ἐκεῖνος ὅλον
~~τὸν~~ ἑαυτόν του, μὲ γνῶσιν καὶ πάθη ἀγκά-
ρωσιν, οὐ μόνον ἀγκάρωσιν ἀλλὰ καὶ
ἀλαλαγμὸς ὅτι· ὄχι ἀδελφοί, ἀνέστη ὁ Λουκᾶς
ἀλλὰ ἀληθινὰ ἀνέστη καὶ γνῶ ἀγκάρω-
σιν. Καὶ ἐν τοσούτῳ τὸ ἄλλο
ἡμιμόριον καὶ ἡμίσεα ὅλον καὶ οἱ τέσσαρες
ἀπὸ τὰς τρεῖς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸν θεμελίου-
σαν οἱ ἑξῆς μόνοι ἕνας μία ἐκκλησία ἐκεῖ
ἔλεγεν. Πάνε ἐγὼ ἀναχωρῶ καὶ ἐκεῖ μένουν
τὸ δύο μόνα, ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἄρ-
χισαν προσκυνοῦν, καὶ ἀλλὰ ἐπέστρεψαν πρὸς τὸ
παιδάριον ὁ Μάρκος προσφορνόμενος ἕως ἐν
ἔλεον μακρὰν καὶ ὁ Βυσσαρίων ἐπιστρο-
φὴν ἀποδίδω. Ἀλλὰ δὲ ἐκεῖνοι μεγάλον ἀπό-
κρημνα πορεύονται ὁ Μάρκος, θυμᾶσαι ἡ καρδία σου
διὰ τὸν ἀποκαθιστοῦντα ἀδελφόν, ὅτι καὶ προσέλθετε
μετὰ κόπου πολλοῦ καὶ ἀνοιξίου καὶ δακρύων
ἀποχωρίσθησαν οἱ εὐλογημένοι ὅλοι γνώσεις
καὶ τὸν ἐπιστρέψαντα· ἐπῆγεν ὅμως νὰ φθάσῃ
τὸν ἀδελφόν ἕνας δοῦρος καὶ νὰ κυρίευσιν μαζί
καὶ διὰ τοῦτο ἀμαλὰ ἐπιστρέφει ὅτι πάντοτε

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αθηναι τη 3ῃ Μαρτ.
Πτυαν εἰς Μεσολογγι

χρείαν ἔχει, καὶ διὰ τοῦτο ἐπαθε καὶ τοῦ ἐπορεύθη, λοιπὸν δὲ τοῦ ὑπῆγον διὰ τὴν κοιμωμένην κόρ. ἀλλ' ἀφοῦ ἔφυγε ἀπὸ διάφορον δημόσιον. Ὁ δὲ Λοντας τὸ ἐξ ἀπ' ἐξηκολούθησε καὶ τοῦ δρόμου, τοῦ δρόμου, Τέρουτας, Λέοντ. καὶ ἀπὸ τοῦτο κατάλαβεν ὁ Ἀγαρινὸς πολὺ ἦταν ἀνοικοκύρης. Θέλω νὰ εἶναι ὁ Κύριος ὑγιὴς ὁλόκληρος τοῦ, νὰ ἐμπιστεύεσθε τὸν ἑαυτόν τοῦ φαρμάκου, νὰ μαρμαρίσεν εἰς τὴν πόλιν ἐν ἀρχῇ Δεκεμβρίου, καὶ ἴσως κάμνοντας ἐκεῖ τὸν Ἀνδρέαν, ἀλλὰ ἐὰν ὁ Κύριος τὸ ἔπαθε μόνον μὲ ὅσον ἦτο φρόνιμος καὶ αὐτὸς ἀποχωρίσθησαν διὰ ἀναρρώσεως ὅλιγον διάστημα ἐγκρίσεις σήμερον καὶ πίστευε ὅτι νὰ γράψῃς ἀφορμὴ εἰς τὴν μητέρα μου νὰ τὴν παρηγορήσῃς νὰ μὴ πονῇ ἀρίστα, διὰ λόγου μου καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃς ἐν μέρει μου τὸν Πνευματικόν μου Πατέρα καὶ τὸν Δεσπότην καὶ ὅλους τοὺς Φίλους μας. Ταῦτα σᾶς ἐπιστέλλω καὶ σᾶς ἀσπάζομαι τὸν δρόμον σου. Ὁ δὲ ἀδελφός ἐμείνεν ὀλίγον ἕως μίαν ὥραν ἕως ὅτου νὰ παρεκκλησιασθῇ ὁ Μαρτίος εἰς τὸ Καλλίριον, ἐπειδὴ δὲ ἔφυγε ἔφυγε εἰς τὴν Χώραν, ἐκεῖ νὰ μάθῃ τὸ Δεκανικὸν μετόχι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ μὲ ἔχῃ ἀφεντικός τὸ
Μάθος, καὶ διὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑποψίας εἰς τοὺς
ἀφεντικοὺς τοῦ εἶπε πρὸς τὸν δεσπότην μὲ σοβαρότητα
Ἀλλὰ πόθεν ἔχεις; καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ
Ἄγιον Ὄρος· καὶ ἔχει πολλὴν ὥραν ὁδοιπορίας,
ἀπεριθώριον ἐκείνος, τρεῖς· καὶ ὁ Μάθος ἐχωρίσθη
εἰς ἄκραν καὶ ἐγδόλης εἰς ἀφάμερον τόσον λέγει
μὲ συνεφθὴν τῆς καρδίας του· δέρετε, τὸ σῶμά του
Κριστοῦ δὲν ἀναγεῖ τί εἶναι τοῦτο; σοῦ τάχα
νὰ ἦναι ἡ αἰτία, τὸν ἐρωτᾷ ὁ δεσπότης· ὡς
ἔπαρες; μὲ ὡσὶν πρόσωπον ἐμὲ ταχυρίδησή
ἀρχῆς; ἐκεῖνος λέγει, ὁ τόπος μὲ ἔχει καὶ
καὶ εἶδα πρὸς αὐτόν, ἐγὼ ἠθέλησα μίαν βοῦ-
λαν διὰ μάθημα, ἔκαμα τὴν ἐδοκίμασα καὶ
εἶναι πάγκαλα, ἀφαίρεσα τὸ δῶσαι μου φίλου-
φῶν διὰ νὰ ὑπάγω νὰ κοιδῶ μὲ τὸν ἄνθρωπον
ὁποῦ μὲ ἐγέρασε καὶ αὐτός μὲ εἶπε, φέρε τὸν
ἄνθρωπον ἐδῶ νὰ κοιδῶ. Δὲν ἔχει, τὸν
ἀπεριθώριον ἐγώ· ἐκεῖνος λέγει ἔκαμε κόπο-
θήν νὰ τὸν φέρῃ· ἐγὼ δὲ τοῦ εἶπα, δὲν θὲ νὰ
κοιδῶ ἐδῶ ἀφράκης τὸν Καθήν· καὶ αὐτὸς γέρο-
νταις ἔκαμε τὸ θ τὴν ὑπομονὴν του νὰ μὲ πλη-
ρώσῃ, καὶ ἔκραξα, χωρὶς νὰ τοῦ εἶπω ἄλλον λόγον.
Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀδριανὸς τοῦ εἶπεν· ἄχι! δὲν
ἐμὲ ταχυρίδησε τὸ πρᾶγμα καλῶς, ὁ Μαγίρης δὲν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

δίδα φιλουφᾶν, ἀλλὰ τὸ δίδει ὁ Μουφτής: Πρὸς
ταῦτα σοφὰ ἐμπόδη ὁ Μουφτᾶς, καὶ τώρα
τοῦ λέγει, τί μὲ συμβουλεύεις, νὰ τὸ κάμω;
ὅ, τι σὲ φωτίσει ὁ Κύριος κάμε, τοῦ
ἀπαντᾶει ἐκεῖνος· ἐπειδὴ μου τοῦ λέγει νὰ ἔχω
ἕνα χόγον καὶ τὴ Ἁγιωσύνη σου, σοῦ φαίνεται
καλὸν νὰ δοκιμάσωμεν ἀφοῦ μὲ τὸν καιρὸν
μόνος δὲν ἠμπορῶ νὰ βεβαιώσω ἕως τέλος;
Ὁ λόγος οὗτος εἰσῆλθε μαχαιρὶ δίκοπον εἰς
τὴν καρδίαν τοῦ δίκαιον ἕως ὅτι τοῦ ἔφαγε
σημεῖον δικαιοσύνης καὶ ἀπαραγκωνίστως σωστὰ
δὲν ἠξεύρει τί νὰ ἀπαντήσῃ ἀλλὰ διό-
δεν φωτισθῆς τοῦ λέγει, ὁ Κύριος ἀπὸ τὸ στόμα
σου τὴν μεγάλην σου τὴν ὥραν τοῦ ἔστειλε, ὅ, τι σὲ
φωτίσει, καὶ ὅ, τι σὲ εἰπεῖ τοιεῖν, ἐκεῖνο κάμε.
Παράδοξος ἔφανε ὁ λόγος οὗτος εἰς τὸν Μαρτυ-
ρα, ἀλλὰ καὶ σοφὰ ἐπιχειρηματικὸς καὶ δραστήρ-
ιος, καὶ τὸν βλέπω, λέγει, τὸν Χριστόν σου
στὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν μεγάλην μου; Ὁ Ἀδελφὸς
καὶ τὸν βλέπω, λέγει ὅπου στέκει ἐκκλησιασμένον
καὶ σὲ αὐτῷ ὅλα τὰ λάγματα τῶν Ἁγίων
Ἀγγέλων, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰ σορυ-
φαῖθμα σηκὸν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, καὶ ὅλοι
αὐτοὶ σεβαμένουσι νὰ κάμῃς ἐσύ τὴν ἀρχὴν καὶ
ἐκεῖνοι νὰ φέρουν τὸ τέλος. Καὶ γοιωσὸν λέγει

ὁ Μάρθας ὡς ἐνθουσιῶν ὅταν ὁ Χριστὸς ἦναι μα-
γίμους καὶ εἰς τὴν βοήθειάν μου ἔμαι ἔθαιμαθι
πάντω τὸν καιρόν· εὐλογήσατέ με καὶ φαίνεσθέ με
καὶ τὴν δεξιάν αὐτοῦ ἀσπασθεὶς ἐκάθη ὡς ἀσθε-
νεῖ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Καὶ εὐθὺς εὑρέθη
ἐκεῖνα εἰς τὸν Μεσημβρί· τὴν ὥραν ἐκείνην
εὑρέθησαν ἐκεῖ καὶ οἱ μοναχοὶ τῆς τοῦ Ναζι-
ρὴν· ὁ δὲ Μάρθας εἶπε ὅτι ἕνα ἀπὸ ἐκείνους ἐδυ-
νήθη· θλυπάζομαι τοῦ εἶναι Πεσλιανός· καὶ τοῦ λέγω,
Πεσλιανός εἶμαν· ὁ δὲ ἄλλος μοναχοὶ τῆς τοῦ κύριον
γεύματα, μωρεῖτε εἶναι Πεσλιανός· ἐγὼ τὸν γνω-
ρίζω, λέγει ὁ Μάρθας ἀπὸ τὸν καιρὸν τὸν τοῦ
θρονιάσου του· ἐγὼ γνω Ἐγκαμπρίος τοῦ χωρίου Πε-
Παρδίνιος εἶχε τοῦ κόσμου τὰ γνωρίσματά του καὶ
τὸ ὄνομάτου· δὸς μοι ἀδελφέ μου τοῦ λέγω ὁ λέ-
γον νερόν, καὶ λαβὼν τὸ νερὸν ἐπάδισε καὶ ἔπιε
καὶ εὐχαριστήσας τὸν Θεόν τοῦ εἶπεν· ὁ θεὸς
νὰ σοῦ τὸ ἀγρεύσῃ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν
Οὐρανῶν. Καὶ εὐθὺς παρεκινήθη εἰς τὸν
Κελλήν λέγει πρὸς αὐτὸν μεγάλῃ τῇ φωνῇ
ἔναι δίκαιον νὰ μὲ γελάσουν παιδιώσατέ με
μένα; ὁ Κελλὴς ἐρωτᾷ· τί σὲ ἐγέλασεν; ἀπο-
κρίνεται ὁ Μάρθας ἕνας μὲ ἐγέλασε, δίδαντάς
μου μίαν βοῦλλαν (καὶ βοῦλλαν ἐννοεῖ τῆς
καρδιᾶς τὴν σκέψιν). Ὁ δὲ Κελλὴς ἀγ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Λουκᾶς ὁ ἐξ Ἀδριανουπόλεως

Ἀλλὰ νῦν ἐξ θεοῦ συγκαταβασιν
τὸ σῶμα κρεμάμενον καὶ εὐωδίαν ἀφθο-
ρίας ἐπιστίον τὸ σὸν τοῖς πιστοῖς μετὰ
θάμβους καὶ εὐφροσύνης ἀναβοᾶν γόχι-
κῆς, καὶ μεγωδίας τῷ Κυρίῳ προσ-
τρέχοντας, ὡς θαυμαστὸς ὁ θεὸς ἐν τοῖς
ἁγίοις αὐτοῦ.
Χαίρει τῷ θεοπρεπεῖ σου, σὺν τοῖς Ἀγγέ-
λοις καὶ τοῖς Μαρτύρων χοροῖς, καὶ Ἁγίων
ἀπάντων ἐν ἀναστροφῇ καὶ μακαρίᾳ
συνόδῳ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς θείας δόξης ἐνδό-
μενος εὐλογητὸς μεγωδεῖν ὁ τῶν Πατέρων
θεός.
Ἀγάλλου καὶ χόρευε τὴν ἀναλάμπουσαν τῆς θείας δόξης Μητέρα υἱὲ τῆς ἐμῆς καὶ τῆς προσκυνούσης σου σωμάτων, καὶ τὰ ἱερὰ τοῦ πόνου παλίγκοινος εὐλογητὸς μεγωδεῖν ὁ τῶν Πατέρων θεός.

Θεοτοκίον

Ὁρᾶν σε πανάμωμε ὡς βασιλίδα ἐν δεξιῶν τοῦ θεοῦ ὁλόλαμπον ἠγιωμένη σαρκολαμπίνη ἐν θείᾳ δόξῃ θεανῶν, καὶ ἀσιγήλως βοᾷ σοι γηθόμενος εὐλογημένη ἁγνὴ Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ

Ὠδὴ ἡ Ἐπιφανείας κάμνον.

Πανοῦς ἡμᾶς ἀπάλλαξον ταῖς ἐνθέοις προσευχαῖς σου, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, καὶ σωτῆρα χειροτονοῦντας, τῆς πλάνης ἐνδόξου τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν ταῖς ἁγναῖς καὶ ἀμωμήτοις καρδίαις, οἰκοῦντος καὶ φωτιζοῦντος πιστεύοντας ἐνθέαν ὡς ἂν ἀπὸ κηρίδος ἐπιπαιδεύωμεν σάρκης.

Ἴδε τοὺς σὲ χειροτονοῦντας, καὶ εὐσεβῶς ἐπόμενοι, καὶ σαφῶς κατοίκησον, καὶ σαφῶν κατοικίαν σύμπασαν ἀνάστασιν θείων ὁμόσωμε καὶ θεηλατῶν ἐν τῷ μὲν ταῖς πρὸς τὸν θεὸν μαρτυρικαῖς ἐπιστίαις, ἐν σαῖδις εὐλογοῦσιν, χορεῖ ἀγγελικῷ, καὶ ὑπερυμνοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταθηρεῖν ἀπάντας τοὺς ἡμῶν τὰς συμφόρας σου πρέσβευε, τὴν πανευμνῆ, καὶ φωτοφόρον Παρθένε, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, νουνεχῶς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα, ἵνα σῴζῃ σὺ τὸν μαρτυρικὴν πανήγυριν ἐν ἀθῴοις σου τοῖς δάκρυσι, καὶ χαμηλοῖς πρεσβείαις, ἐδόξασας ἐν πόλει τῶν Πτωχῶν τῶν ὅλων.

Θεοτοκίον.

Ἡ κραταιὰ βοήθειαν τῶν Μαρτύρων καὶ σύμμαχος, Ἀκραντε Παρθένε, οὐ ὑπάρχεις

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

θεσσοίνα, καὶ πάντων ἀπλήγης, τῶν ἐστεφανωμένων σοι, σοῖς καὶ τῆς εὐχαῖς, Μονωτὰ τὸν δεῖνα ἐν ἄθλοις, ἐνίσχυσας ἀνδρείως, διανύσαι τὸν δρόμον, τοῦ υἱοῦ τοῦ Υἱοῦ σου, ἐνδόξου Μαρτυρίου.

Ὠδὴ δ'. Ἐφεξῆς ᾠδὰ ἀπὸ ἡ.

Φόβος καὶ τρόμος καὶ δεινὴ ἀείμνηστε πάντας τοὺς δημίους συνέλαβεν ὅτι τὸ σῶμά σου, ἐν τῇ θαλάσσῃ Μάρθας ἀνέρριψαν ἀμόδυν γὰρ μίγας ἐν αὐτῇ ἐγαίρης ἐγένετο καὶ παθεμάτων, τὴν ὀγκάδα πορευόμενα νύμφαν.

Ὅλος θαρσόλαλαι φαιδρός, ὅλος πίστη καὶ γαμφρότης ἀείμνηστος, καὶ ἀθρεάτομος φος Ὁσιομάρτυς Μονωτὰ πατέρδος, τῷ δεῖνα θεόνω τοῦ Θεοῦ τρυφῶν παρασίδιμε, τῆς δόξης ἔπαρε, δίας δόξης, καὶ μεδίμ δίμενος.

Ῥύσαίμε σπόθους τῶν πάθων καὶ δεινῶν ἐν τῇ ἄθλῃ πρεσβείας σου Ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, καὶ δίας ἄγγας τὸν νοῦν μου φωτίσον ὡς ἀπροσπόθως θαῖ ὁδοὺς τῶν δίων θρόνων δικαιωμάτων Χριστοῦ τὸν ἐν ὕμνοις σου τὴν μνήμην φαιδρύναντα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὀμματα χεῖρας καὶ τὸν νοῦν, ἀναβλέπω πρὸς
τὸ ὕψος τῆς δόξης σου, καὶ ἐπιβώσω, ὁσιομάρ-
τυς Νουνᾶ σκιρτῶμαι, ὥσπερ βασιλὰ χηρ-
αιά, χειρὸς ἐπιμνήσθητι τὸν σὸν δέησι
μου, δι οὗ ὁδῷ βασιλείας ἄξιος σύγγραφα.

Θεοτοκίον.

Ὕμνους ὑφαίνας τῇ Μητρί, τοῦ πάντων
σωμάτων δεσπόζοντος, πίαν ἐρεῦδις εἶδιν
τὰ μεγαλεῖα καὶ γὰρ καὶ ἐπιβάσις καὶ
καὶ ἐπίβασις σαλπᾷ, σὺν ἄγγελοις πρόσ-
κυνοῦσιν ὡς δημιουργὸν, καὶ τῶν νόμων
ἐπιμελείαν ὑφίστανται.

Ἐμπαθοδιηγήσεων τοῦ μακαρίου σπήλαιον
ὁσιομάρτυς ἐνδόξε, τὰς πειρατείας σου ᾠδῇ,
Νουνᾶ τοῖς ~~ἐπιστοῖ~~ ἐπιστίαις σου,
σπίδι φρουρεῖ καὶ σῶζει, ἐπιβάσης τοῦ
ἀγωνίου ἐπηρείας καὶ θλίψεις καὶ πάσας
τας πρίβους εὔδοντος σαι ὁδοὺς τοῦ Κυρί-
ου ὡς ἂν μαθῇ βιώσαντες σωτηρίας σφι-
ῶδῶμεν ἅπαντες οὐ ὁ ἀκμρείσου ἐπίθαι

Θεοτοκίον

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσας Παναγία Παρθένε
ἱκέτευσαι σρεσβείαις σου, καὶ σιωτῆς ἐπιστίας
πίστιν βῖζοι θεοῦ ἀγηδῶς καὶ κυρίως σω-
ζόμενοι ἅπασι, σίγας ἐχομεν μόνην σρός Κύ-
ριον τοῦτο δίαν ἀγαθοῦ πλαμεσίας, καὶ διά
σου ἐπιτύχομεν τῶν σωσμάτων τὴν χύσιν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εὐθυμίου Ἀθηνῶν, Ἤχος α΄ τῶν Οὐρανίων δυνάμεων
Μαρτυρικὴ φανταστικὴ ἀποστολὴ σήμερον
δοξάζει σὲ ἐν ἀγγέλων συμφαντασιωτικῶς
ἀρετόθεν ἐμπρεπόντως τὸν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ
θεῖον Μάρτυρα, καὶ ἀρχιστράτηγον τῶν
τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησιῶν τὰ ἀνοθεύτευτα.
Τῆς ἐπιμήκους διώξεως, ζωῆς ἠξιώσας, καὶ
πλανήσεως ὁδῶν, πόθῳ ἀγήσας Μάρτυς, φρο-
νήματα, καὶ ἀθλήσεις μαρτυρικὰς καὶ
τὸν δόλιον ἐχθρόν σου, τὴν συμμορίαν ἐπιτι-
κήσας τῶν ἀνομιῶν, ἐπόμενος ὑπόμνησιν
ἀναμνήσεως τῶν δόξαν, τῆς σῆς ἀθανασίας, πα-
σα χρεωστοῦσα τῶν ἁγίων, ἐκφωνοῦμεν σε πόλις, Λου-
κᾶ Θεοφάνης, καὶ εὐλαβῶς, τὴν Ἁγίαν
Εἰκόνα σου, πανσεβάσμια δόμησα πάντες καὶ
τὰ σεπτά, καὶ πανιερά σου λείψανα
Ἀθηναιοῦσαι χαίρε καὶ Λέσβος χάρις
οὕτω ἁγιωνύμῳ, τῷ τοῦ Ἀθωνος ὄρει, τῇ μὲν
γὰρ σὴ γόνος, ὁ θεῖος Λουκᾶς, τῶν δὲ
δόξα καὶ καύχημα, ὅτι ἐκεῖθεν τὸν σόφον
ἔνδον γαβὼν, ἐν τῇ Λέσβῳ πλάχνεμον

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Νέος ὢν τῇ ἡλικίᾳ, νέος καὶ τοῖς ἀγῶσι,
καὶ ἱερὰ φροσύνῃ τῶν Ἁγίων, ὁ Θεοφάνης
Λουκᾶς, καὶ μαρτύριον νέον ἐν τῇ
~~Λέσβῳ~~ Σμυρναίᾳ ἀνεκηρύξατον ἐν τῇ

5 45

Λιπάς ὁ ἐξ Ἀθηνῶν

...ουκ ἠθέλησε ἐπιδόδου, εὐφημοῦμεν ἄσ-
μασι, τὰς τῆς Ἀθηνᾶς αὐτοῦ ἀρετὰς
καὶ τὰς νικοποιοῦ Χριστοῦ ἀφομοιωθὲν
ἀναπέμψωμεν τῷ ἐν ἀοιδοῖς σαρκωθέντι
ἰσχυρὸν καταβαλόντι, καὶ ἀνηρεθέντας ἐκμ-
ασε καταδίκαντι, τὸν νίον ἀθροῦρον
αὐτοῦ.

Καὶ τὴν θεόσωτα ἀρετόδεγα δοξογρία
μεγάλη, καὶ ἀνάφοις. Εἰς τὴν Παλουρίαν
τὰ θυσιαστ. Εἰς τὸν Μαυρικιωνοῦς, τὴν γ!
μέλη ἐν τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, καὶ
τὴν ς. Μετὰ τὸ Τρισάγιον

Μεγαλυνάρια

Δόξη Ἀθηνῶν μαρτυρικῆ, καρτερίας τῷ
δρόμῳ, τοῦ καταλάκτου καὶ θεοῦ, μίμησο
τῶν ἀθλῶν, τὴν μνήμην σου τῶν τῆς σύνταξις
Λουκᾶ Θεοκλεῖδος, Χριστοῦ σαυδάμαθε
Ὡς ἀθλητὰ ἀνίκητος κοσμοῦ, ἄθλησας.
Μαρτυρίου, ἀνοσθέντων καὶ τῶν σαδῶν
τὴν ἀχλύν ἐξωστῶν, Λουκᾶ Θεοκλεῖ-
δης, τῶν ἐν καρτερίᾳ σε μετὰ ἀθλῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ